



Kontoret for voldsoffererstatning

Justisdepartementet
Postboks 8005 dep
0030 Oslo

Vår dato

Deres dato

Vår referanse

Deres referanse

200603257

HØRINGSUTTALELSE: "VAR SOM, NØYAKTIG OG OBJEKTIV" (GRAVERRAPPORTEN)

Viser til brev fra Helse og omsorgsdepartementet 14. juli 2006, med høringsfrist 15. oktober d.å. På grunn av arbeidssituasjonen ved Kontoret for voldsoffererstatning er fristen for inngivelse av uttalelse dessverre oversittet.

Kontoret for voldsoffererstatning (KfV) mottar søknader om voldsoffererstatning fra hele landet. I 2006 vil det ventelig innkomme opp mot 3000 nye søknader. Ofte er det behov for sakkyndigerklæringer til klarleggelse av om søkerens skade er "varig" og "betydelig", og derfor gir grunnlag for menerstatning, jf. voerstl. § 5. Sakkyndigerklæringer vil være nødvendig for å avklare en rekke andre spørsmål i voldsoffererstatningsprosessen. Dette kan være spørsmål om årsakssammenheng mellom skade og tap, f.eks. et innteksttap, eller utgifter til å reparere tenner etter slag og spark mot hodet. Videre er det behov for sakkyndigerklæringer for å klarlegge psykiske skader, for å avgjøre om søkeren oppfyller inngangsvilkårene for voldsoffererstatning, eller for å klarlegge utmålingen av oppreisningserstatning, sml. voerstl. §§ 1 og 6. I tillegg vil erklæringer fra sakkyndige på vårt fagfelt kunne være et dominerende bevis i gamle saker om seksuelle overgrep mot barn, som ikke er politietterforsket pga strafferettslig foreldelse eller fordi gjerningsmannen er død. Behovet for sakkyndigerklæringer i vår virksomhet strekker seg fra omfattende medisinske vurderinger i menerstatningssaker, til enkle sakkyndiguttalelser fra en tannlege om prognosen om når en tannbro må skiftes. Det første omtales som i det følgende som "sakkyndigerklæringer i snever forstand", det annet som erklæringer i "vid forstand".

Det anslås å være et årlig behov for ca 700-1000 sakkyndigerklæringer i snever forstand ved KfV. Tillegges behovet for sakkyndigerklæringer i vid forstand anslås det årlige behovet for sakkyndigerklæringer ved KfV å være ca 2000 stykker.

Vi vil advare mot å innføre retningslinjer som vidløftiggjør prosessen med å innhente og utarbeide sakkyndigerklæringer.

Etter KfVs syn er det ikke hensiktsmessig å innføre retningslinjer som medfører økt tidsbruk for innhentelse og utarbeidelse av sakkyndigerklæringer. Vi vil også advare mot innføring av retningslinjer om sakkyndigerklæringer som fører til økte kostnader for borgerne.

Dersom det utarbeides retningslinjer for innhenting og utarbeidelse av sakkyndigerklæringer bør det etter KfVs syn vurderes om retningslinjene bør differensiere mellom ulike typer sakkyndigerklæringer. Det er etter vårt syn ikke nødvendig med like omfattende krav til utforming av mandat og sakkyndigerklæring for alle typer erklæringer fra helsepersonell. Vi mener det er en fare for at "standardisering" av innholdet vil unødvendig vidløftiggjøre sakkyndigerklæringer.

Vi mener at utformingen av mandat og erklæringer helt ut må tilpasses de ulike sakkyndigoppdrag. Mandatet for uttalelse fra en tannlege om en skade på en tannbro vil oftest være annerledes enn mandatet til en psykiater som skal utrede en borgers medisinske invaliditet etter yrkesskadetabellen. Av denne grunn vil vi advare mot bruk av skjema, mv for utarbeidelse av sakkyndigerklæringer. Anførselen faller sammen med prinsippet som fremheves i Graverrapporten om at sakkyndigerklæringer må utformes i samsvar med oppdragets formål.

KfV er av den oppfatning at mandater må utformes konkret, og direkte innrettes på den aktuelle regel hvorunder saken i forvaltningsorganet står til behandling. Det fremstår som unødvendig at den sakkyndige refererer mandatet i erklæringen. Det bør være tilstrekkelig for etterprøvhbarheten at erklæringen henviser til mandatet.

Det er foreslått endringer av forvaltningsloven § 17 tredje ledd i.f. punktum. I utgangspunktet ser KfV fordeler med en regel om kontradiksjon over dokumenter som innhenter sakkyndiguttalelser. Det er også en vanlig regel, sml. strpl. § 141. Det forhold at kontradiksjonsplikten gjelder "etter samme betingelser" som regelen i forvaltningsloven § 17 tredje ledd første punktum, må innebære at den nye bestemmelsen ikke vil forsinke saksbehandlingen i forvaltningsorganet, når organet finner grunn til å innhente ny sakkyndigerklæring som søker å stadfeste en sakkyndigerklæring som er innhentet av en part. Det kan spørres om det samme vil gjelde når forvaltningsorganet vil innhente en sakkyndigerklæring som søker å stadfeste en opplysning som er gitt av parten, i forbindelse med en søknad, sml. fvl. § 16. Vedtaket blir i begge tilfeller å bygge på faktum slik det er beskrevet av parten. Dersom en slik oppfølgende sakkyndigerklæring mot formodning i forvaltningsorganet, avdekker nye forhold som strider mot søkerens anførsel eller av ham fremlagte sakkyndigerklæringer, og er av betydning for sakens utfall, vil den måtte forelegges for parten til uttalelse etter forvaltningsloven § 17 tredje ledd første punktum. KfV mener dette er en god regel, som i normaltilfellene ikke vil forsinke saksbehandlingen i forvaltningsorganet, og heller ikke påføre parten økte kostnader, f.eks. til advokater. Disse fordelene vil forsvinne dersom kontradiksjonsplikten etter tillegget som Graverutvalget foreslår i forvaltningsloven § 17 tredje ledd i.f. punktum, ikke forbeholdes "samme betingelser".

KONTORET FOR VOLDSOFFERERSTATNING

Remi Strand

direktør